

Děkuji své rodině i přátelům za láskyplnou podporu.

MICHAELA TEJMLOVÁ

KAMPAŇ PROŽÍT, NE JEN PŘEŽÍT...

Tajný deník Míši Tejmlové 2

Jablonec nad Nisou
2024

O autorce:

Michaela Tejmllová je jablonecká rodačka. Vystudovala Právnickou fakultu v Praze a poté získala v r. 2003 postgraduální LL.M. titul v EU právu na Stockholmské univerzitě. EU právu se věnuje celý svůj profesní život. Sedm let pracovala pro Evropskou komisi, rok pak na českém SOLVIT centru při Ministerstvu průmyslu a obchodu, které lidem pomáhá domoci se jejich EU práv. V r. 2011 se vzdala statutu euroúřednice, aby mohla pracovat pro nezávislou službu Evropské komise *Vaše Evropa – Poradenství*, která je pro občany EU zdarma. Pracuje pro ni doteď a konkrétní poradenství ji naplňuje. Neumožní jí však věci měnit k lepšímu, proto se zapojuje i do politiky. V minulosti kandidovala do Evropského parlamentu i do Senátu, který se přes svůj evropský výbor také může k EU legislativě vyjadřovat.

Po životě v zahraničí a Praze se v r. 2014 vrátila do Jablonce nad Nisou, kde byla 8 let zastupitelkou jako nezávislá za Společně pro Jablonec. Jablonecko i Semilsko miluje stejně jako práci pro lidi. Svůj životní příběh popsala ve své 1. knize *Kolem světa zpět do Jablonce*. Nyní držíte v ruce její 2. knihu, kde popisuje především svou 1. kandidaturu do Senátu a to, co následovalo po ní.

Kampaň prožít, ne jen přežít...

Aneb lze kampaně milovat?

Proč zase kandiduju?

Co Vám mohu nabídnout?

To všechno se v knížce dozvíte. Mám ráda konkrétní práci pro lidi, ať už jako právnička, mediátorka, angličtinářka, bývalá zastupitelka. Často ale narazím na nefunkčnost systému, kterou pak už nemohu řešit. Hlavně proto nyní kandiduji do Senátu. Abych mohla věci včetně právních předpisů měnit k lepšímu.

Když jsem, po přesvědčování, nakonec přistoupila na současnou, pro mě již druhou volební kampaň do Senátu, musela jsem se sama sebe zeptat: **Proč to dělám? Co pro mě taková kampaň především znamená?**

Možnost sdílet vize – vize světa, jak bychom si ho přáli. Možnost vytvářet a ukazovat takové vztahy, jaké bychom si přáli. A to přece dělám ráda. Navíc mi kampaň bude motivací znovu vylézt z ulity. Zůstala bych jinak schovaná u počítače, přes nějž se snažím lidem pomáhat převážně on-line, což je sice dobré, ale není to dost na přímo. Chybí mi intenzita kontaktní kampaně. Bude mě bavit znovu komunikovat naživo. Usmát se, popovídat si o tom, co koho trápí. Ano, to mám ráda a proto jsem se nejspíš stala minulý rok také koučkou. Objevují s ostatními, co si skutečně přejí, snažím se je podpořit a společně s nimi vidět, že téměř vše je možné. Podobně je tomu i při mediaci, tedy mimosoudním řešení sporů, kterým se

zabývám. Ale začneme pěkně popořadě, s časem, jak šel.

V první knize, nazvané *Kolem světa zpět do Jablonce*, končím lednem 2018, kdy se rozjízďela má první senátní kampaň. Touto knížkou na ni navazuji a přiblížím vám jak kampaň samotnou, tak čas, který následoval po ní.

Prosinec 2019

Sedím v kuchyni, za okny poletuje sníh, vedle mne dohorrivá adventní věnec a já konečně usedám s tím, že sepíšu své postřehy a zážitky ze senátní kampaně, kterou jsme na Jablonecku a Semilsku intenzivně vedli. Od voleb déle než rok a já se teprve začínám cítit na to, že kampaň dokážu s nadhledem a bez sebelítosti reflektovat, jak pro své voliče a voličky (a nebylo jich málo, v 1. kole 10.505 a ve 2. kole 9.601), tak pro ty, kteří by se do něčeho podobného chtěli pustit. A také pro ženy, aby se dozvěděly čeho se v politice, v níž jich je stále zoufale málo, vystříhat, a co naopak stojí za to.

Předchozí knihou jsem se chtěla představit. Protože naslibovat můžete ledasco, ale já věřím, že volit nakonec budeme podle toho, jaký je kandidát nebo kandidátka člověk – zda je slušný, čestný, pracovitý, charakterní a opravdový, lidský.

Pamatuji na staříka a stařenku, kteří ruku v ruce kráčeli po městě, i přes místo, kde jsem byla já a pracovala na kampani (tedy stála na ulici, rozdávala tašky, knížky a úsměvy, a povídala si s těmi, kteří se zastavili).

Vůbec jsem ten pár neznala, ale hlásili se ke mně a stařík řekl: „Hlavně se do toho Senátu nedostaňte, buďte spisovatelkou!“ „No, ale když se tam dostanu, alespoň o tom budu moci něco napsat,“ odpověděla jsem. Nakonec souhlasí: „Ono je to vlastně jedno, o čem píšete, hlavní je, že píšete!“

Věřila jsem, že mi kniha pomůže, že takové sdílení smysl má. A byť jsem si nebyla jistá, zda lidi zaujme, do dnes se s radostí dozvídám, že dokázala i potěšit. Jsme rádi, když můžeme sdílet své zkušenosti. A ty naše vlastní se tak často setkávají s tím, co prožívají ostatní! Jakkoliv si od dob předchozí kampaně, kdy jsem na sebe samu zírала z billboardů a četla o sobě všechno možné i nemožné, cením soukromí víc než kdy dřív, říkám si přece jen, že někdy člověk exponován být musí. I proto, aby mohl žít sebe sama, tedy být plně kým je. Chceme-li změnit věci k lepšímu, z bezpečí domova toho zvládneme jen málo. A chceme-li se opravdově propojit s ostatními lidmi, tak zkrátka ven musíme!

Konec ledna 2018

Zjišťuji, že jsem těhotná. A mám obrovskou radost. Klárka bude mít sourozence! Narození vychází těsně před volby, ale nevidím v tom překážku. Věřím, že to půjde skloubit a že by žena neměla opustit své další sny, ani pro to největší privilegium – že může dát nový život. Rodina je na 1. místě, ale jsem ráda, že mohu být aktivní i nadále, a věnovat se dalším věcem, které mi dávají smysl.

Máme-li pro život skvělého parťáka, takového, jako je můj muž Ondra, tak jde všechno.

Jen to chci osobně sdělit Václavu Láskovi. Se svým týmem mi v kampani pomáhá a jeho hnutí *Senátor 21* bude mým návrhovatelem. Víím, že z té zprávy bude mít radost. Má mnoho kolegyn a velké pochopení pro potřebu skloubit mateřství s ostatními aktivitami, pro rovné postavení žen. Setkáváme se v salonku jabloneckého Exu, také s dalšími politiky. Pro svou kandidaturu totiž žádám o podporu strany, s jejímž programem a lidmi souzním. Nejraději bych byla zcela nezávislou kandidátkou, ale bylo by škoda „vymydlit si hlasy“ navzájem s těmi, s nimiž jsem ve shodě.

Už když jsem Václavovi říkala, že si potřebuji o něčem promluvit, tak to tušil. Jak jinak. Jako bývalý policajt má čuch. „No, tak prostě tu kampaň uděláme tak, aby se dala zvládnout normálně a nemusela jsi do toho dávat moc sil.“ „No jasně, to mám radost, že to půjde i tak, i když vůbec nemám páru jak.“ „Musíme sehnat hodně peněz.“

Dříve jsem myslela, že je škoda mrhat penězi na kampaň, že budou jistě užitečnější jinde. Začínám však chápat, že bez nich to nepůjde. Máme rodinné úspory, a ty na to budou z části použity, protože si nerada říkám o peníze. Ale tuším, bude to málo...

Únor 2018

Zítřka se chystáme na jarní prázdniny do Velkých Losin. Těším se, voda je tam zdravá a máme to tam rádi. Před tím ještě mířím na prohlídku ke gynekoložce. Měsíc jsem u ní nebyla, ale cítím se dobře, tak mě vůbec nenapadne se obávat. Jdu pěšky, kolem přehrady. Jsem ráda, že bydlíme ve městě, ale přitom v obklopení přírody. Paní doktorka mi při ultrazvuku říká: „Je to blbý, moc mě to mrzí.“ „Co jako, co se děje?“ Boří se mi svět – plod se prý už nevyvíjí, protože neodpovídá 3. měsíci. Nechápu to, honí se mi hlavou všechno, co jsem mohla udělat špatně, ale nakonec člověk musí v pravdě bolest přijmout. Neuvědomila jsem si však, jak náročné je začít kampaň po tak bolestném zážitku. Na konci kampaně mi pak psychické síly chyběly, když jich bylo nejvíce třeba – abych mohla čelit nekalým praktikám oponentů. Ve skutečnosti má tento náročný zážitek za sebou téměř každá žena, jen o tom ne vždy chceme mluvit.

Březen 2018

Po nocích s kamarádkou Lenkou pilujeme můj deník k vydání. Do nocí čteme texty. Chci si být jistá, že sdělují opravdu to, co říci chci.

Květen 2018

Knížku mám doma už od půlky dubna, vydavatelství si pospíšilo. Tak ji tedy uvést a tak zahájit kampaň? Koho pozvat? Přijde vůbec někdo? Zkrátka to udělám. Ideální bude knihkupectví Serious, to je útulné, s optimální kapacitou. O „pokřtění“ poprosím Václava, protože bez něj bych kampaň vůbec nevedla a také Dana Pitka, ten mi pomáhal ještě u Zelených při evropských volbách v roce 2014. Vážím si ho, a jeho téma péče o krajinu a přírodu je v dnešní době zásadní. Jistě se o svých aktivitách zmíní a bude dobré tím lidi trochu „nakazit“.

Přišlo hodně milých známých i neznámých lidí. Ze všech jsem měla obrovskou radost. Obzvláště mne potěšilo, že dorazila naše paní učitelka Fialová, češtinářka z 2. stupně základní školy, navzdory svému pozeňnanému věku. Její oblíbená Wolkerova Poštovní schránka zůstane už navždy v nás.

Ze křtu knížky „Kolem světa zpět do Jablonce“ s Ondrou a Klárkou.

Srpen 2018

Máme odjet na vytouženou dovolenou. Nejprve jsem na ní chtěla ušetřit, ale pak jsem si uvědomila, že nás čekají před volbami ještě dva měsíce intenzivní práce, kdy bude třeba vydat ze sebe všechno, a že to chce pořádně načerpat síly. Již celý červenec jsme totiž s mým mužem a týmem strávili roznosem letního zpravodaje, vytištěného v nákladu 20.000 kusů. Vzali jsme to do svých rukou, protože každá distribuční společnost si nechá zaplatit, ale žádná neroznese 100 % výtisků. A také jsem si řekla, že bude dobré objet celý region, popovídat s lidmi, pobýt na vzduchu. Nebylo to málo práce – dostat se do každého paneláku a pak vše rozdat do schránek. Jablonec, Tanvald, Desná, Železný Brod, Semily, Jilemnice, Lomnice nad Popelkou a kdekoliv, kde to bylo cestou.

Ráda bych byla roznášela i po vsích a domcích, většinou však zvítězil racionální výpočet – zvonit raději na ty dveře, za nimiž je co nejvíce schránek. Ještě měsíce poté jsem nedokázala minout dům, aniž bych se podívala jestli má dostupnou schránku z venku. Tuším, že můj mozek stále podvědomě zaznamenává, kde by se dobře roznášelo. Co kdyby to znovu přišlo vhod...

Před odjezdem se však scházím ještě s místními vodními záchranáři, kteří mě žádali, abych se podívala, v jakých podmínkách slouží a nějak jim pomohla je zlepšit. Napadlo mě pro začátek sepsat alespoň příspěvek na facebook. Monče (tj. asistentka Václava) se líbí: „Chtělo by

to ještě přidat nějakou výzvu k akci.“ Zatím však jen vím, kde je problém a neznám řešení. „Tak vyzveme lidi, ať všichni píšou primátorovi, ne?“ „No, to mě asi zabije,“ říkám si v duchu. „Mohla bych mu ale napsat, že mu s tím pomůžu, jako mediátorka.“ Monča jásá, ale mě dochází až pozdě, že budu na dovolené, a že by bylo bývalo dobré s tím počkat.

Hned po příjezdu totiž zjišťuji, že tým neodolal, a post o záchranářích již na facebooku publikoval. Vzbudil hned pozornost a žije si tam dál svým vlastním životem. Je to citlivé téma, které vzbuzuje emoce, mezitím navíc došlo u Prahy k tragédii, při níž utonuli chlapci. Stávající radniční koalice to od lidí schytává. A zalekla se, že jsem vyhmátla přitažlivé téma.

A tak jsem stále koukala do mobilu, a vůbec jsem si neodpočinula. Přinejmenším psychicky ne. Mám ve zvyku věnovat pozornost, někdy nejspíš přehnanou. Do toho potom dostala Klárka čtyřicítky horečky, takže jsme se nakonec všichni těšili domů.

Nutno podotknout, že dodnes se téma nového zázemí pro vodní záchranáře na jabloneckém moři řeší a dodnes záchranáři nemají zázemí, které by si přáli.

Od Inky a Petra Urbanových.

Září 2018

Je jistě normální, že během kampaně člověk o sobě dává více vědět než obvykle. Přecejen je potřeba se zviditelnit a tak věci, které děláte běžně, dáváte druhým na oči. A patří k tomu i oslovovat své okolí. Já tak oslovila i zpěváka Ondru Rumla, protože jsme se znali z turistáku a mám ráda jeho hlas. Obzvláště mám ráda jeho písničku Hádej z pohádky 12 měsíčků, možná i proto, že mi kamarádky vždycky o Vánocích volají, ať si ji v TV pustím. Prý v ní hraje Maruška, která jako by mi z oka vypadla.

Ondra se dlouho neozýval, ale najednou telefonuje z auta: „Koukám, že už jsou volby v plném proudu, a to fakt nechci, aby se tam dostal ten prd'ola, tak tě chci podpořit!“ Řekl to nejspíš projížděje kolem některého z billboardů mých protikandidátů. „No, to je skvělé, díky moc, Ondro!“ A Ondra nelení a skládá takovou kratičkou píseň. Nakonec jsem se díky jeho popěvku „Senátorka Miša není žádná pýša...“, který se stal virálním, dostala i na Seznam Zprávy. Což jsem rozhodně kvůli takové drobnosti nečekala, ale zkrátka se to stalo.

Lidé mě měli za příliš sebevědomou kvůli tomu, že jsem měla i facebookové stránky Senátorka Miša. Přiznám se, že jsem je nevymyslela ani já, ale bylo těžké takovým návrhům od lidí, kteří pro mne byli a jsou inspirací, odolát. Jedním z mých podporovatelů byl totiž i pan Dalibor Dědek, kterého jsem již co by žijící v Bruselu sledovala a uznávala jako tvrdě pracujícího vizionáře, který umí nejen vymyslet skvělé věci, ale díky nim i dát práci lidem v regionu, o který se zároveň stará jak může. A jeho nápad se stránkami Senátorka Miša se mi prostě líbil. Zpětně chápu, že ač by takový přístup nebyl zpochybňován v jiných zemích, tak u nás, kde pořád žijeme v přehnané skromnosti, obzvláště pokud jde o ženy, nebyl pochopen.

Můj londýnský kamarád a kouč trefně poukazuje na to, že falešná skromnost je ve skutečnosti hodně sobecká věc, protože tím ochuzujeme druhé o to, co umíme a čím můžeme ostatním prospět. Chceme to takto skutečně?

Není čas začít hledět na to, co se nám daří a překonat strachy a umět to ukázat i okolí?

Kampaň vrcholí. Jezdím ven každý den a když mám štěstí, někdo se ke mně přidá. Buď celý tým od Václava, Monča nebo Lukáš – s nimi to pak je obzvlášť radost. Jednou do Jablonce přijíždí i Tomáš, což je daňář, senátor a srdcař z Moravy. Scházíme se na oběd v místní restauraci Radnice a pak společně na chvíli vyrazíme na kontaktní kampaň před radnici jako takovou. Tomáš se mnou chvíli pobyl a pak rozhodl, že sama tu postávat nemohu. Povolává svého asistenta Petra, který hned do hodiny vyráží z Moravy a v noci už spí v našem panelákovém pokoji pro hosty.

Měla jsem ten nejlepší tým. ♥

S Petrem je legrace, ale umí být i vážný. Náš region nehodnotí jako prospívající např. proto, že pozoruje horší stav chrupu místního obyvatelstva. Když Monika vymyslela, že pojedeme nasbírat na Litoměřicko k Danu Pitkovi jablka, která nám nabídl jako dar do kampaně, tak neváhá a klidně řídí i postarší vůz, zapůjčený od mého tatky. Auto má co dělat překonat „Paceřák“, nakonec nás však přiveze. A s námi i těžký náklad jablek. Teď jen najít moštárnu. Obvolala jsem snad všechny. „Máme plno,“ stále dokola. Nakonec jsem přece jen jednu našla, pod Ještědem. Když vystojíme frontu, tak je prý šance, že i na nás dojde. Můj statečný manžel Ondřej neváhá a druhý den kolem 4. hodiny vyráží a vrací se nakonec i s moštem. Sice vítězoslavně, ale s poznámkou: „Příští kampaň už bez moštu.“ Jak se ale v kampani hodil! Když bylo teplo, tak osvěžil, a když ne, tak jsme ho ohřáli.

Na jablkách pod Milešovkou.

Když jsem měla volný víkend, bez akcí, při nichž bych mohla mluvit s lidmi a rozdávat tašky či knížky, rozhodla jsme se objezdit bezplatné výlepové plochy. Sama si ze škrobu vyrábím šikovné lepidlo. Vyrážím ráno s optimismem, ale večer končím vyčerpaná. A to jsem nevylepila ani zdaleka všechny plakáty. Ty zbylé předávám firmě, co to objedná za peníze. Šetřím síly a finanční prostředky jsme na to ještě měli.

1. kolo voleb - říjen 2018

Nedá mi to - i v dopoledni volebního dne vedeme kampaň. Abychom připomněli, že opravdu jsou volby. A někteří lidé to oceňují, protože nebýt nás, tak by vůbec nevolili. Zákon zakazuje pouze kampaň v blízkosti volebních místností, jinak je vše povoleno. A přece, když vidím, jak si mě z dálky fotí ODS a vím, že to hned budou někde sdílet a brát si mě na mušku, tak mě to rozhodí. Mohla jsem být nad věcí, vždyť to tak dělají vždycky! A čím víc se člověka bojí, tím víc proti němu bojí.

V sobotu v místním lahůdkářství Váhala, společně s kolegy z „komunálu“, čekáme na volební výsledky. Nakonec totiž kandiduji znovu také v komunálních volbách, byť spíše ze solidarity. Abych kolegům ze Společně pro Jablonec pomohla se do zastupitelstva dostat a také proto, že mě mnozí místní přemlouvali, abych, pokud nevyjde Senát, alespoň zůstala platná v jabloneckém zastupitelstvu.

Ondra s Klárkou šli se mnou, přestože ani jeden z nich z mé kampaně příliš nadšený není. Podporují mě, ale raději mě mají jen pro sebe. Na jednu stranu mě to mrzí, ráda bych, aby si to také užívali, na druhou stranu se jim není co divit, nejsou žádní extroverti, nejraději spolu jen skotačí a po pozornosti vnějšího světa nijak zvlášť netouží. Myslím, že pokud mi to nevyjde, tak se jim uleví. A bylo to tak – Ondra, který všechny pomluvy a útoky obětavě snášel se mnou, později pronesl: „Mě to mrzí kvůli tomu, kolik jsi do toho dala, ale jinak jsem vlastně rád.“

Nemohu se na něj kvůli tomu zlobit. Možná, že až se naučím být nad věcí a nebrat si všechny ty záležitosti kampaň osobně, i on se uklidní.

To ale předbím. Čekali jsme na výsledky 1. kola. Držím se na 2. místě. Standa, kamarád z dětství, který mi s kampaní také pomohl, mně povzbuzuje: „Teď už se budou sčítat jen větší města a Jablonec, takže tady to bude ještě lepší.“ A má pravdu – jsem ve 2. kole, se ziskem 10.505 hlasů (22,21 %). Snažím se nepít, i když bych se nejraději opila do nemoty. Nadšená, zároveň však nejistá, zda ještě jeden týden kampaně navíc přežiju. Jako když dosprintujete do cíle a zjistíte, že vám zbývá ještě 100 metrů.

Hned ráno vzpomínám, jak Standa říkal, že by to chtělo začít okamžitě. Zbývá jen týden. Mám ještě jablečný mošt a dopředu jsem si domluvila perníková srdce, jen je vy-zvednout a můžeme vyrazit.

Zrovna se koná venkovní burza v Tuháni u Lomnice, kde jsem byla už v létě a bylo to tam moc příjemné. Mají mikrofón, organizuje to spřízněný Pirát a chodí tam lidé, kteří si rádi i promluví. Je hezké začít kontakt dárkem. Nejde o to si někoho koupit, ale začít vstřícně. Poté se představit, i se svou kandidaturou. Ráda s lidmi mluvím, i s těmi, které neznám. Čím to? „Ty jsi vždycky jako malá chodila za cizíma dětma a chtěla jsi si s nimi hrát a seznamovat se,“ měla jasno má milovaná babička Zdeňka, budiž jí země lehká. Mám to v sobě.

Do Tuháně přijíždím nervózní a unavená, což jsem nejspíš přenesla i na Standu. Ve zmatku jsme zabouchli kufr auta – to jsem přece, Stando, říkala, to se nesmí stát! Proč? Auto se zamkne. A zamklo se. Standa provolává zbytek svého skromného kreditu na to, aby zajistil v neděli někoho, kdo nám to spraví. Zámečník z Jablonce tu může být do hodiny. Místní chlapi se však rozhodli, že to přece zvládnou sami. Kývají naším postarším golfem ze strany na stranu a tváří se u toho sebejistě. Snad vědí, co dělají. Já dělám dál kampaň, stejně jim nepomůžu. Do auta se nakonec dostali, k mé velké radosti. Všechn mošt je vypit, perníčky rozdány, čas zamířit zpět do Jablonce.

Volají mi z ČTK, zda by si mě mohli někde vyfotit: „Moc se omlouváme, ale vůbec jsme netušili, že postoupíte do dalšího kola.“ To kandidát z ANO nejspíš také ne. Rozdával lidem regionální potraviny ve velkém. Můj muž Ondra se dodnes směje té vzpomínce, jak jsme před radnicí v Jablonci vedli kampaň u našeho malinkého stánku

a pak přijelo ANO se svým obrovským stanem, plným teplého jídla a nápojů, a vše zdarma rozdávalo. Tu, která s perníčky moštem a porazila pojízdnou vývařovnu, teď fotí fotograf ČTK: „Jste nějaká ztuhlá, na fotky je ideální uvolněnost!“ Byla bych se uvolnila ráda, ale už to nejde. Kampaň se na mě podepsala.

Děkuji za všechnu podporu a lásku. ♥

Máme pro obyvatele místního sídliště připravených 5.000 dopisů, 5.000 obálek. Ale jak ty dopisy rychle do obálek dostat? Pomáhají mi manžel, kamarádi, Piráti a asistent Petr, kterého mi „půjčil“ jeden z dalších senátorů. Všichni plní obálky do noci. A té stejné noci mi přichází SMS od místní novinářky, která mi fandí: „Prosím Vás, udělejte něco, protikandidát jede hroznou protikampaň, musíte se více snažit!“ nebo něco takového. Volám jí, protože si nejsem jistá, co přesně myslí. Mé nervy jsou ale na dranc, do telefonu už jen vzlykám – nevím co a jak. S nespavostí a bušícím srdcem jsem skončila na pohotovosti: „Tak dobrý, infarkt to není.“ Kampaň mohla pokračovat.

Dopisy skončily ve schránkách. Náš slogan zněl *Srdcem za Jablonecko/Semilsko*, já beztak nic jiného než srdíčko nakreslit neumím, a na obálce nechybělo: Od Míši Tejmlové, s dokresleným srdíčkem místo háčku nad „S“. Později jsem se od několika mužů dozvěděla, že taková obálka dokázala v nejedné domácnosti vzbudit rozruch, ale trochu jiný, než jsem zamýšlela.

Teď ještě poslední TV interview, kampaň v ulicích Jablonce a konec. Brnkačka. Dopoledne vedu kontaktní kampaň, potom si zkouším zdřímnout v babiččině bytu, abych později byla alespoň trochu čilá. V našem bytě zatím babička hlídá Klárku, tam bych se asi nevyspala. ČT kvůli rozhovoru zamířila do Jablonce. Bylo nám líto přijít o den kampaň cestou do Prahy. Přenosový vůz stojí u místního Eurocentra, které působí nepřístupně, málem tam nepustí ani nás. Rozhovor se ale nakonec snad vydařil. Až na to,

že jsem nechytla poslední otázku. Kvůli zpoždění přenosu jsem si ji musela nechat zopakovat a to mě trochu vyvedlo z míry. Při vyjmenovávání podporovatelů jsem zapoměla na Piráty, což mě dodnes mrzí. Byla jsem vystresovaná. Nevěděli jsme, jestli protikandidát nepřipraví nějaký „faul“, a tím strachem byl celý rozhovor ovlivněn. Nic nepřišlo – oddychla jsem si, spolu s celým týmem. Jen místní příčinliví tvůrci negativní kampaň využili jeho nepovedené části k mému ztrapnění tím, že je prostříhali se záběry slepic a hus. Zpětně bych se tomu mohla zasmát?

Poslední den kampaň, 11. 10. 2018, se končí v Jilemnici. S Mončou, Lukášem a Sofi jsme rozdali téměř 4.000 knížek, 25 kg napečených srdíček, rozlili 92 litrů moštu a prý jsme se osobně potkali s 15.000 lidmi. Stálo to za to.

2. kolo voleb

Na výsledky 2. kola nečekáme v týmu, odjeli jsme jen s mužem a Klárkou na naši oblíbenou chatu Peklo, kde si zaskáčíme na trampolíně. Je krásný podzimní den. Už ze začátku to vypadá špatně a nakonec prohrávám. Jakoliv zpětně můj výsledek působí impozantně, vítěz bere všechno. Dostala jsem 9.601 hlasů, přibližně 43,5 %. Zatímco vítěz přišel o proti 1. kolu o 3.795 hlasů, já si udržela skoro všechny z 1. kola a přišla o pouhých 904. Potěšila mě také volební účast, s téměř 20 % je ve srovnání s republikovým průměrem vysoká. Václav si myslí, že jsme potřebovali ještě měsíc, aby mě lidé lépe znali.

Někteří mě však v pravdě znát nechtěli. I já jsem se shodou náhod z řetězového mailu dozvěděla „proč nevolit Michaelu Tejmllovou“:

Je na peníze! Je vítačka migrantů! Nikdy nepracovala! Její sestra nosí na hlavě šátek!

Ano, peníze k životu potřebuji, jako snad každý člověk. Nikdy jsem nepracovala jen pro ně, ale pracovala jsem vždycky, již od střední školy. A pracuji ráda, zvlášť pokud ve své práci vidím smysl a užitek pro druhé. A migrace? To je samozřejmě obtížné téma, je třeba zachovat lidskost a vstřícnost, také vzít v potaz potřeby naší ekonomiky, ale na prvním místě zůstává starost o naše občany.

Ano, má sestra je muslimka. Tím, že se zamilovala a po svatbě přijala tuto víru nepřestane být mou sestrou. Tento fakt nemá nic společného s mým přesvědčením, natož s mou prací a politickou činností. S mužem se setkala v Londýně, kde jsme byly obě au-pair a dodnes mají spokojené manželství. S humorem nám vlastním se tomu smějeme: „Kdybych měla sestru pornoherečku, tak mi to možná pomůže k popularitě více.“

Prozrazuji i svá selhání a věci které mohou být použity proti mně. Ale opravdu si myslíme, že vrcholní politici, jednající vždy profesionálně, tuto lidskou stránku postrádají? Pokud ano, jsou ještě lidmi?

Listopad 2018

Ustavující zastupitelstvo. Kolegové ze *Společně pro Jablonec* se mě po volbách snaží rozveselit: „Posíláme návrh koaliční dohody.“ A koukám, že tam je spousta věcí, o které jsme v Jablonci usilovali. Společně pro Jablonec dosáhlo skvělého volebního výsledku. Já jsem však byla z jednání o koalici úplně vypuštěna, protože jsem měla jiné starosti. Na ustavujícím zastupitelstvu ale chybět nesmím, přestože zároveň probíhá i seminář naší poradenské sítě *Vaše Evropa – Poradenství* v Bruselu. Ráno budu ve 3 hodiny vstávat, abych stihla první ranní let do Belgie.

Březen 2019

Píše mi kamarád, že má zajímavou nabídku. To nejspíš budou evropské volby, napadá mě. Ano, dělám evropské právo a nyní jsem se díky senátní kampani zviditelnila. Už jsem ale řekla ne Pirátům, s kterými souzním. Sestavovali kandidátku ještě v době, kdy jsem byla zcela vyčerpaná ze senátní kampaně, a další jsem si nedokázala představit. Nedokážu nic dělat napůl a na plné nasazení nebylo sil. Aleš mi teď představuje nový projekt Pavla Teličky. Toho neznám dostatečně, ale měla jsem za to, že je to především velký kariérista. Jak mohl kandidovat za ANO? Aleš o něm však také řekl, že je pracovitý a zodpovědný. A já nakonec souhlasila s tím, že si zavoláme. A později i s osobní schůzkou. Byl před ní upozorněn, že jsem se vůči němu stavěla kriticky, a to i veřejně. Říká, že jsem se zkrátka mýlila. Ženu má z Jablonce, tak jsme se

mohli setkat na místní Baště. A ano, je to tak – evropské záležitosti mě baví. „Nechte si to uležet, když ale vidím, jak Vám svítí oči při evropských tématech, myslím, že byste do toho měla jít. Jediné, kvůli čemu bych chápal, že nechcete, je kvůli osobním věcem.“ S mým mužem jsem to probrala. Půjdu do toho! Když spadnete z koně, tak nejlépe hned zpět do sedla! Čekala jsem jen chvíli a jsem v sedle zas. Kampaň bude krátká, volby jsou už v květnu. Zvládnou to.

Květen 2019

Celý květen objíždíme s týmem hnutí *Hlas* Českou republiku. Cestuji ráda, jen bylo těžké opouštět Klárku, vždyť byla přece jen ještě malá. „Bud’ se můžeš trápit tím, že nejsi s Klárou, nebo si užít kampaň,“ podotkla k tomu trefně kamarádka. A je pravda, že jako OSVČ si mohu svůj čas více plánovat a ovlivňovat, kdy budu pracovat a kdy s Klárou, za což jsem nesmírně vděčná.

Pavlovi Teličkovi se podařilo sestavit mladý, akční tým a je s nimi radost být na náměstích. Od začátku je však jasné, že se tam dostane nanejvýš jednička, možná dvojka z kandidátky, a i to by byl obrovský úspěch. A já jsem na čtyřce. Stejně pro to dělám maximum. Nedokážu jít do věci na půl.

Byla jsem opravdu odhodlaná si kampaň užít. Bez ohledu na výsledek – o tom rozhodnou lidé. Ale já se jim mohu věnovat a sdílet své vize.

Na výsledky voleb čekáme v jedné z pražských restaurací. A nedočekali jsme se více než 5 %. Máme 2,38. V Jablonci však 7,45. V mém mšenském okrsku 35 Mšeno dokonce 13,5 %. Přednostních hlasů jsem získala 1.484, takže jsem se dostala v podstatě na 3. místo kandidátky. Předem mnou jen dva bývalí europoslanci. A byl to skvělý tým. Bude z toho snad další spolupráce?

Když jsem se však k ránu dostala domů, tak první, co jsem rodině řekla, bylo: „Už kašlu na všechny kampaně a budu s vámi, lásky!“ A vydrželo mi to dlouho, celých 5 let.

Únor 2020

Na zastupitelstvu zrovna řešíme odměny občanů, kteří jsou členy městských komisí a výborů. To by měly být expertní orgány, schopné „poradit“ zastupitelům v konkrétních oblastech. Často jsou však obsazeny stranickými nominanty, kteří expertní znalosti postrádají. Práce nebyla odpovídajícím způsobem placená, i proto mnohdy nelákala skutečné odborníky. Celý systém odměňování se teď měl změnit, vypadalo to však, že k dohodě na zastupitelstvu nedojde. Přišlo mi škoda to celé zmařit a tak se pokouším navrhnout alespoň drobnou změnu v tom, že samotní občané dostanou více. A ono to vyšlo – 500 Kč za každou účast. Kolegové mě od podání návrhu odrazovali, původně se obávali, že tím poškodím i je, ale jsem ráda, že jsem se odradit nedala. Protože ve finále to, co mělo smysl, prošlo. Není vždy lehké si na jednáních zastupitelstva udržet chladnou hlavu.

Listopad 2020

S koncem minulého roku jsem si uvědomila, jak je jablonecké Mšeno ve dnech blížících se Silvestru nepříjemné. Člověk se už odpoledne bojí jít na procházku, aby vedle něj něco nevybuchlo. Nikdy jsem zálibu v pyrotechnice nepochopila, jen mi nejspíš dříve, když jsem byla mladší, vadila méně. V Bruselu jsem žila s francouzským přítelem, který dělobuchy a rachejtle v Holandsku draze nakupoval, aby je pak doma ve Francii s kamarády odpaloval při narozeninových oslavách. Měla jsem je za zkažené, nedospělé „frantíky“. Zkrátka jsem neměla ty rány ráda. Vždy mi připomínaly válku, byť jsem ji, díky Bohu, nezažila. Krásný organizovaný ohňostroj jednou za rok, při němž se lidé sešli kolem přehrady, to bývávalo něco jiného.

Klárka se jednou na Silvestra tak bála, že jsem se zapřísláhla, že s tím něco udělám. Napsala jsem článek do měsíčníku, v němž jsem požádala občany o jejich názory. A nebyla jsem sama, kdo si regulaci přál. Tak jsem žádala koalici a město jako takové, aby s návrhem vyhlášky přišlo – mají na to přece své odborníky a existují vzory z jiných měst. Nikomu se to však nezdálo dost důležité. Což naplat, pustila jsem se do toho sama. A nakonec mě to bavilo. Byl to první právní předpis, který jsem sepsala. Městský právník skvěle spolupracoval a vzešla z toho vyhláška, kterou podpořili všichni přítomní zastupitelé a zastupitelky, kromě dvou, kteří se zdrželi. Zákaz byl sice odhlasován pouze mimo Silvestr, kdy se ohňostroje

povolily od 18 h do 2 hodin ráno, ale i tak to byl krok dopředu.

Nemám ráda zákazy. Jsem raději, když jsou lidé ohleduplní i bez nich. Jsou však situace, kdy není jiné cesty k zachování důstojného prostředí.

Září 2021

Oddávám kolegu, kamaráda, který mě v roce 2014 motivoval ke kandidatuře do jabloneckého zastupitelstva. Oddávání mám ráda, ač je s tím více práce, než by člověk čekal. A práce neplacené – je to zastupitelské privilegium! Někteří zastupitelé se ho ujmou, jiní nikoliv. Chtěla jsem oddávat již v roce 2014, tedy hned poté, co jsem se do zastupitelstva dostala. Řekla jsem si však, že sama vdaná nejsem, a tak bych neměla mluvit o něčem, co dost dobře neznám. Počkala jsem na vlastní svatbu a narození Klárky. A oddávání se nakonec stalo jednou z mých nejpríjemnějších zastupitelských „povinností“ – máte totiž tu čest být přítomen na začátku něčeho nového. Nejraději jsem měla ty svatby, u nichž se oddávající něco dozvěděl předem již z matriky. Té lze totiž sdělit téměř jakékoliv informace navíc, např. jak se budoucí manželé poznali, nebo co mají rádi, a je pak na oddávajícím, jakým způsobem tyto informace do proslovu zanesou. Já jsem se díky tomu dokázala na svatebčany naladit již při přípravě řeči, a ta tak mohla být osobitější a výstižnější.

Oddávání bylo jednou z mých nejmilejších zastupitelských povinností.

Únor 2022

Účastním se vzdělávacího programu pro ženy v politice, organizovaného *Forem 50 %*. Učíme se jak reagovat na nevhodné, podpásové poznámky a útočné pokusy kolegů. Uvědomuji si, že některé nepříjemnosti, s kterými jsem se v Jablonci setkávala, nebyly mojí chybou, ale že zkrátka někteří kolegové pro svou převahu zkouší ženy znejistit. A to způsoby, které by nikdy proti mužským kolegům nepoužili.

Víc a víc mě baví mentorování a koučování. Při něm mohu podporovat nejen ženy, ale i muže s blízkými hodnotami. Jako mentorka pro budoucí politiky i političky pro *Forum 50%* a *Nadaci Via* mám skvělou možnost uvádět zejména mladší lidi do tajů politiky a podpořit je, aby se v ní neztratili. Uvědomuji si, že už se nevidím v jabloneckém zastupitelstvu. Do zastupitelstva skutečně už nekandiduji, ač dění v Jablonci bedlivě sleduji. Chci ženy v politice, ale vím, že sama teď potřebuji nabrat novou chuť i sílu.

Září 2022

Ve volbách do jabloneckého zastupitelstva vyjadřuji podporu jedné ženě a pomáhám jí s kontaktní kampaní. Jsem ráda, že na chvíli budu v pozadí. Ve stejné době se mi nabídla možnost koučinkové akademie a já o koučinkovém kurzu již dlouho přemýšlela. Naskakuji tedy do 6měsíčního koučinkového programu *Porozumění myslí*. A je to jízda. Častá on-line sezení i vícedenní pobyty, nasloucháme si, koučujeme, sdílíme své vhledy, snažíme se lépe porozumět sobě i životu.

V rámci akademie také máme každý vést 50 koučinků. To znamená povídat si s lidmi a ukazovat jim směrem k jejich základní podstatě a potenciálu, tak aby si dovolili žít život svých snů. Vést k prožitku života bez posuzování. Do přítomnosti. Nutné vystoupení z komfortní zóny za to stojí. Stále více si uvědomuji, že je občas dobré nevědet, dát prostor neznámu a že nové možnosti nepřicházejí z přetížené hlavy, ale z klidu, který nám je vlastní.

Je to fascinující proces poznávání. Jak sebe sama, tak ostatních.

Věnujeme pozornost naslouchání. Co je na něm zvláštního pozornosti? Máme ve zvyku naslouchat druhým často s rozjetými hodnotícími procesy. Buď s tím, co slyšíme, souhlasíme, nebo ne, každopádně si často už připravujeme odpověď a tím je věc hotová. Druhý člověk se ztrácí, my taky, protože to není naslouchání z hloubi svého srdce, ani opravdový dialog. Učíme se tedy si všimnout svých hodnotících návyků nebo jim spíše nevěnovat tolik pozornosti a naslouchat opravdově. Chceme sdílet bez posuzování. Přejeme si spolupracovat a ne jen bojovat každý za svou pravdu. A přece – tak často bojujeme, i v politice, protože myslíme, že jediné tak lze uspět. Nešlo by to ale i jinak? Myslím, že pokud chceme přežít, tak nám nezbyde než se spolupráci naučit. Čím dříve to bude, tím lépe. Pro celý svět.

Srpen 2023

Sedím v Kučeři na zápraží, Klárka s Ondrou hrají s partou místních kluků všechno možné, od fotbalu přes hokej po vybíjenou. Jsem ráda, že Klárce vůbec nevadí, že je v partě jediná holka. Má přirozené sebevědomí a věci se jí daří. A když se přece jen nedaří, tak pouze proto, aby se později nebo jinak zas podařily. Chybami se totiž učíme. Naše mysl z nich má hrůzu, k rozvoji života však patří. Ideální by bylo nenazývat chyby chybami, ale příležitostmi k rozvoji.

Včera jsem se vrátila z Londýna, kam jsem po mnoha letech vyrazila. Motivací k cestě mi byl seminář *Genius Unleashed* (tj. Génius propuštěný z řetězu), organizovaný Ragem Parkashem, londýnským koučem. Potkala jsem ho během koučovací akademie, kde přednášel. Jeho smysl pro spojení s politikou a službou lidem mně nadchl natolik, že jsem ho požádala o koučink. Ten mi přinesl praktické výsledky již během několika sezení. Když mi nabídnul také možnost tohoto semináře, navíc za přijatelnou cenu, tak jsem si řekla, že to zkusím. Dala jsem si však podmínku, že pojedu jen pokud v Londýně seženu příjemné ubytování. A zdarma. Snad jsem trochu doufala, že se mi to nepodaří a ta část mě, která se zdráhala odjet, tak dostane výmluvu. Na LinkedInu jsem však měla Clare Dove, u které jsem kdysi pracovala jako au-pair a napadlo mne, že bych jí ráda viděla a že by třeba bylo možné pobýt u ní. Moc jsem tomu ale nevěřila. Jaké bylo mé překvapení, když Clare odpověděla už za hodinu s tím, že u ní mohu být, že má extra ložnici i koupelnu. Takovou si Clare pamatuji – vždycky k věci a všechno bylo možné.

Rag mě upevnil v porozumění tomu, že si svou realitu vytváříme nepřetržitě a můžeme se svobodně rozhodnout, jak ji budeme tvarovat. Našimi slovy a činy, naším bytím. Je třeba ptát se sebe sama – kým chci být?

Září 2023

Zase se mi v hlavě mihne myšlenka, že bych znovu kandidovala do Senátu, klidně bez velké kampaně, sama za sebe. Nemám se za co stydět, veřejné věci mě zajímají a stále mi leží na srdci blaho celku. Často nabízím svou roli mediátorky, facilitátorky nebo právničky, když si to situace žádá. Vždy však upřednostňuji dohody před právními předpisy a soudy. Mám ráda ty chvíle, kdy se vztahy projasní – jako když si lidé sednou k jednomu stolu a věci si vyřikají. Nemusí spolu ani souhlasit, naučí se však vidět situaci i očima toho druhého. To by bylo velmi žádoucí i v politice.

Listopad 2023

Mírím do Bruselu na pravidelný seminář naší poradenské sítě *Vaše Evropa*. Je možné, že to bude naposledy. Neziskovka, která tuto službu poskytuje, ji musí vždy „vysoutěžít“ na 4 roky, potom se čeká na další kolo soutěže, kterou Evropská komise vypíše. Ta však tentokrát překvapuje tím, že jedno z jejích ředitelství, dokonce to, na kterém jsem pracovala jako euroúřednice, došlo k závěru, že tato služba už není pro evropské občany potřeba. Ředitel jen napsal dopis, že je to drahé a že už si lidé v dnešní době mohou všechno vyhledat na internetu sami. Nepřála bych však nikomu neznalému pročítat evropské právní předpisy a aplikovat je např. na oblast sociálního zabezpečení, kterou se zabýváme nejčastěji.

Vaše Evropa - Poradenství je unikátní síť expertů a expertek na evropské právo. V každé zemi jsme dva/dvě a dohromady jsme schopni pracovat ve všech jazycích EU a velice rychle vypracovat analýzu jakéhokoliv problému (týkajícího se unijní legislativy) a navrhnout řešení. Jde většinou o praktické věci. Např. o přeshraniční situace, jako když jedete pracovat do jiné unijní země a pak se chcete vrátit do ČR, a hned se nabízí otázka, kde budete mít nárok na dávky v nezaměstnanosti nebo nemocenskou. Poradíme s konkrétním právním předpisem EU, známe také národní právní úpravy. Naše služba je pro občany zdarma a je rychlá, do 5 dnů. Bylo by škoda, kdyby se zrušila – to si říkáme všichni, a začínáme pátrat, proč ji vlastně Evropská komise zrušit chce. Nakonec je naše snaha za zachování této hojně využívané služby úspěšná.

Na semináři, při němž sdělili její prodloužení, mi to nedalo a ujala jsem se slova. Bylo to pro mě osobní. Vzpomněla jsem na dobu, kdy jsem pracovala pro to samé ředitelství jako euroúřednice. Už při přijímacím pohovoru jsem si tehdy v roce 2005 všimla vedle výtahu reklamy na tuto službu a její existence mě natolik nadchla, že jsem pro ni ihned zachtěla pracovat. To jsem však netušila, že se jedná o externí službu, kterou si Komise platí a kterou tedy euroúředníci poskytovat nemohou. Nakonec jsem se po letech svého statutu euroúřednice vzdala – právě proto, abych tuto službu poskytovat mohla – a nyní by měla skončit. Pracuji pro ni již přes 13 let a každou právní radu v této oblasti si užívám. Přišlo mi paradoxní, že ten samý euroúředník, který mi před 13 lety říkal, že musím

rezignovat na postavení euroúřednice, abych mohla pro tuto službu pracovat, mi oznamoval, že se rozhodlo, že tato služba už není potřeba.

V Bruselu jsem jako ryba ve vodě. Setkávám se s bývalými známými z různých ředitelství a oblastí, ve kterých jsem pracovala. Jsem ráda, že s nimi mohu mluvit v angličtině o zajímavých tématech. Poslední noc přespávám u kamarádky Evelíny a říkám jí: „Evka, já bych tu snad zase dokázala bydlet a pracovat!“ Směje se a říká mi, že tohle říkám vždycky. Mám to tu ráda. Město, kde se dá dobře chodit pěšky, plné parků. V žádném jiném městě, krom Jablonce, jsem nestrávila více času – 8 let, s drobnými přestávkami. Následovala kratší epizoda v Praze, pak návrat do rodného Jablonce, kde jsem žila do svých 19 let a nyní znovu, od roku 2015.

Když mi do té bruselské nálady od Václava přišla již několikátá SMS s otázkou, zda nebudu kandidovat do Senátu, tak najednou nedokážu říci ne. Uvědomuji si, že „ne“ bych řekla jen ze strachu. Díky koučinku vím, že o svých životních plánech chci teď rozhodovat z jiného, světlejšího místa. Ze srdce. A dělat věci s Láskou.

A tak kandiduji podruhé do Senátu. Kandiduji jako žena, maminka, právnička, mediátorka i koučka. Ráda pracuji pro lidi, když jim mohu konkrétně poradit, ať už s českým či evropským právem, nebo je provést konfliktem, jako mediátorka, či je podpořit v jejich snech jako koučka. Při individuální práci však často vidíte věci, které nefungují na systémové úrovni, a tak je můžete měnit buď jen sami v sobě a ve svém okolí, nebo se zapojit do veřejných věcí a zkusit je změnit právě i systémově. S větším dopadem. Budu ráda, pokud Vás můj příběh inspiruje nebo přivede k volbám do Senátu.

Mou 1. knihu *Kolem světa zpět do Jablonce* naleznete na mých webových stránkách www.michaelatejmlova.cz.

KAMPAŇ PROŽÍT, NE JEN PŘEŽÍT...

Tajný deník Míši Tejmlové 2

Text: Michaela Tejmlová

Grafika a sazba: Lucie Kmochová

Foto na obálce: Jaroslava Nývltová

Objednatel: Hnutí SEN 21

(IČO: 06695205)

sen²¹